

"মৰমৰ সন্তানসকল-যিদৰে পিতাই সকলোকে সুখ দিয়ে,সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলেও ফুলসদৃশ হৈ সকলোকে সুখ বিলাই যোৱা,কাঁইটৰ দৰে কাকো নিবিদ্ধিবা,সদায় হৰ্ষিতমনে থাকিবা।"

প্ৰশ্ন:-পিতাই যেতিয়া সন্তানসকলক দেখা কৰে তেতিয়া কোনটো কথা আৰু কি কি মৰম সনা শব্দৰে সোধে?
উত্তৰ:-অতি মিঠা,মৰমৰ,কল্পৰ পিছত পুনৰ হেৰাই বিচাৰি পোৱা সন্তানসকল,তোমালোক সুখী আৰু সন্তুষ্ট হোৱানে?এই মৰমৰ শব্দবোৰ তেতিয়াহে শুনিব মধুৰ হয় যেতিয়া সেয়া শিৱবাবাৰ মূখকমলৰ পৰা নিগৰে মৰমেৰে শিৱবাবাই সোধে-
সন্তানসকল,সদায় সুখী আৰু সন্তুষ্ট হোৱানে? কাৰণ পিতাই জানে যে সন্তান সকলে এতিয়া যুদ্ধৰ পথাৰত থিয় হৈ আছে।
মায়াই অতি শক্তিশালী হৈ সন্তানসকলক পিছলৈ ঠেলি পঠিয়াবলৈ আহে,সেইবাবে পিতাই সোধে যে-
সন্তানসকল,মায়াজীত হৈছানে,সদায় যে সমৰ্থ আৰু পাকৈত সেই কথাটো
মনত থাকেনে? সুখী হৈ থাকানে?

গীত:-মাতা ও মাতা.....

ওঁম শান্তি শিৱ ভগবানুৱাচা শিৱ কোনোবা শৰীৰৰ নাম নহয়। এওক মানে ব্ৰহ্মাক কোনোৱে ভগবান বুলিটো কব নোৱাৰে।
ব্ৰহ্মাই কয় শিৱ ভগবানুৱাচা ব্ৰহ্মাৰ পিতা শিৱ হয়।ৰচয়িতা পিতা নিশ্চয় মূলৱতনৱাসী উচ্চৰো উচ্চ হয়। ব্ৰহ্মা-ৱিশ্ব-
শংকৰক উচ্চৰো উচ্চ বুলি কোৱা নহয়। উচ্চৰো উচ্চ হৈছে সেই এজনেই সৃষ্টিকৰ্তা পিতা। সন্তানসকলে জানে যে উচ্চৰো
উচ্চ পিতাৰ পৰা আমি আশীৰ্বাদ লবলৈ আহিছো। সেইজন পিতাই হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এতিয়া পিতা সন্মুখত বহি আছে।
মাতা পিতাও লাগে। ত্বমেৱ মাতাশ্চ পিতা ত্বমেৱ বুলি গোৱা হয়। এতিয়া শিৱবাবাই নিজেই কয় যে মই এই শৰীৰত আহি
মুখ বংশাৱলী ৰচনা কৰো। বংশাৱলী মাতা অবিহনেটো ৰচিব নোৱাৰি। সেয়ে এওঁ ব্ৰহ্মা মাতা হয়। কিন্তু এই মাতাই পালনা
কৰিব নোৱাৰে। এওঁটো পিতাৰ ৰূপ হৈ গ'ল। মাতাৰ ৰূপৰ প্ৰয়োজন হয়। এও দাদা(ব্ৰহ্মা)হয়। এয়া বহুত গূঢ় ৰমণীক
কথা,বুজিবলগীয়া বহুত আছে। এয়াটো সন্তানসকলে জানে যে আমি ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী হওঁ। ইয়াকেই তুলি
লোৱা(adoption)বুলি কোৱা হয়। কোষ বংশাৱলীক তুলি লোৱা বুলি কোৱা নহয়। মুখৰদ্বাৰা কয় তোমালোক মোৰ।
এওঁলোকক মুখ বংশাৱলী বুলি কোৱা হয়। যিদৰে সন্যাসীসকলক কব যে আপুনি আমাৰ গুৰু। তেওঁ কয় যে তোমালোক
মোৰ শিষ্য হোৱা। তেতিয়া সেয়া হৈছে মুখদ্বাৰা হোৱা অনুগামী। মুখৰদ্বাৰা উৎপত্তি। কোষ বংশাৱলী বুলি কোৱা নহয়।
এতিয়া বাবাই সোধে যে শংকৰাচাৰ্যৰ পিতা কোন? তেওঁ জন্মদাতাজনক পিতা বুলি কোৱা হ'ব নেকি? নহয়। শংকৰাচাৰ্যৰ
পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা হয়। শংকৰাচাৰ্যৰ নতুন আত্মা আহি প্ৰবেশ কৰে ধৰ্ম স্থাপনৰ কাৰণে। যিদৰে পৰমপিতা
পৰমাত্মা এওঁৰ দেহত(ব্ৰহ্মাৰ)প্ৰবেশ কৰিছে,সেইদৰে শংকৰাচাৰ্যৰ নতুন আত্মা প্ৰবেশ কৰি মুখ বংশাৱলী বনাইছে। তাৰ
পিছত সেই মুখ বংশাৱলী চলি থাকে। তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই ধৰ্ম স্থাপন হয়। যিদৰে ব্ৰহ্মা দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম স্থাপন হয়। পিতাই
প্ৰতিটো কথাই বুজায়। শিৱবাবাই এইদৰে নকয় যে আত্মা সকল মোৰ মুখ বংশাৱলী। আত্মাবোৰটো আছেই। শিৱবাবা আহি
এওঁ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচো। শিৱবাবাই এওঁৰ মুখৰদ্বাৰা কয়-তোমালোক মোৰ। সন্তানসকলে তেতিয়া কয়-বাবা
আপুনি আমাৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই তোমালোক তেওঁৰ সন্তান হ'ব পাৰা। শিৱবাবাই কয় যে-সন্তানসকল সদায় মনত ৰাখিবা যে
তোমালোকে মোৰ দ্বাৰা হৈ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্তি কৰিব পাৰিবা,ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নহয়। একেবাৰেই নহয়। স্বৰ্গৰ ৰাজধানীৰ
আশীৰ্বাদ মোৰ পৰাহে পাবা। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা মই হওঁ,মোক স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰপিতা বুলি কোৱা হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাক ঈশ্বৰপিতা
বুলি কোৱা নহয়। এওঁক স্ৰজন কৰ্তা স্বৰূপ বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁ হৈছে পিতা। কি সৃষ্টি কৰে? স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে। কাৰ দ্বাৰা?
মূখ্য এজনেই সন্তান,সেয়া হৈছে ব্ৰহ্মা। তাৰ পিছত তেওঁৰ নাতি-নাতিনীসকল। এজন হৈছে আত্মিক পিতা,আৰু আনজন
হৈছে দৈহিক পিতা। নিৰাকাৰী আত্মিক পিতা আহিল কেনেকৈ? নিশ্চয় তেওঁক শৰীৰ লাগিবা। এনেটো নহয় যে নহয় যে
শিৱবাবাই সাগৰত পাতৰ ওপৰত বুঢ়া আঙুলি চুপি আহিবা। শৰীৰতো লাগিবই। গায়নো আছে যে ব্ৰহ্মাৰ মূখবংশাৱলী
ব্ৰাহ্মণ। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ পিতাওঁ নিশ্চয় লাগিবা। ব্ৰহ্মাৰ পিতা হৈছে শিৱ। সেয়ে শিৱবাবাই কয়-তোমালোকে ব্ৰহ্মা অথবা
ব্ৰহ্মাৰ কন্যাসন্তান সৰস্বতীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এওঁলোকৰ দ্বাৰা তোমালোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব পাৰা। ব্ৰহ্মামূখ
বংশাৱলীত সৰস্বতী প্ৰথম নম্বৰত আছে। জগত অস্মাৰ বহুত ডাঙৰ মেলা হয়,কাৰণ বাল-ব্ৰহ্মাচাৰী পবিত্ৰ হয়। পবিত্ৰতাৰ
বাবে নাম বহুত উচ্চ হৈ পৰে। জগত অস্মাৰ নাম এওঁক(ব্ৰহ্মা)দিব নোৱাৰি। জগত অস্মা নিশ্চয় লাগিবা। তেন্তে পিতাই
কিদৰে ৰচনা ৰচো। পিতায়েই সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানতো বহুত আছে। কোৱা হয় যে ৰুক্মণী,সত্যভমা আদিকো
পলুৱাই নিচিল,অৰ্থাৎ নিজৰ কৰিছিল। এনেধৰণৰ বহুতো সত্য ঘটনা আছে। যিবোৰ বহুত আটাৰ মাজত এচিকুট নিমখৰ
দৰে বিৰাট মহাভাৰতৰ যুদ্ধখনৰো উল্লেখ শাস্ত্ৰত আছে। সেইখনক তৃতীয় মহাযুদ্ধ বুলি কোৱা হ'ব। এনেধৰণৰ অনুশীলন
হৈ থাকিবা। প্ৰথম বিশ্বযুদ্ধ,দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধ,তৃতীয় বিশ্বযুদ্ধও আছে। এতিয়া সন্তানসকলে জানে যে এই যুদ্ধ বহুত ভীষণ
যুদ্ধ হ'ব। নহলে মৃত্যু কেনেকৈ আহিব?

যাদৱ কুলৰ বিনাশ, কৌৰৱ কুলৰ বিনাশ। বাকী পাণ্ডৱ কুল থাকি যাব। তোমালোক পাণ্ডৱ কুলৰ সকলে বহি আছে। তোমাৰ বুদ্ধিত গীতাৰ জ্ঞান আছে। পিতাই বহি সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনাইছে। সাক্ষাৎকাৰ কৰায়া নিজে জানে সেইবাবে সাক্ষাৎকাৰ কৰায়া যি বোৰ শাস্ত্ৰ বেদ আদিৰ কথা তোমালোকে পঢ়িলা, মই তোমালোকক সকলোৰে সাৰ শুনাও। মোৰেই সৰ্ব শাস্ত্ৰ শিৰোমণি ভাগৱত গীতা। যি মই ৰাজযোগ শিকাও তাকেই বহি কিতাপ বনায়। মই আহি তোমালোকক যুদ্ধৰ ক্ষেত্ৰত জ্ঞান দিছোঁ। ৰাজযোগ শিকাইছোঁ। মায়াক লগত যুদ্ধ। তেওঁলোকে আকৌ স্থূল যুদ্ধ ক্ষেত্ৰ দেখুৱাইছে। মুখ্য যি জন ডাঙৰ হয় তেওঁৰ জীৱন কাহিনী কোৱা হয়। তোমালোকৰ ভিতৰতো মুখ্য কোন কোন হয় সেয়াও বুজোঁৱা হয়। ইয়াত সঠিক ভাৱে মুখ্য হল সৰস্বতী। ব্ৰহ্মাও আছে যি জনে যজ্ঞ স্থাপনা কৰিলে আৰু যি সকলে শাখা স্থাপনা কৰিলে, তেওঁ লোককো ক্ৰম অনুসৰি প্ৰিয় লাগে। আমুকৰ দ্বাৰা বহুত জন কাঁইটৰ পৰা কলি আৰু কলিৰ পৰা ফুল হল। যি ভাল ধৰণেৰে ধাৰণা কৰে তেওঁকে ফুল বুলি কব পাৰি। কাঁইট তেওঁক কোৱা হয় যি সকলে এজনে আন জনক দুখ দিয়ে। দুখ দিয়াটো কাঁইটৰ কাম। সেই কাঁইট হল জড়। এয়া হল মানুহ ৰূপী কাঁইট। বাবাই কয় মই তোমাক ফুল বনাও। ফুলে এজনে আন জনক অপাৰ সুখ দিয়ে। তাত জীৱ জন্তুৱেও এটাই আনটোক সুখ দিয়ে সেই বাবে কোৱা হয় সিংহ ছাগলীয়ে একে ঘাটে পানী খায় অৰ্থাৎ তাত দুখ একেবাৰে নাথাকে। সেই অৱস্থা সন্তান সকলে এতিয়া ধাৰণা কৰিব লাগে। সত্যযুগত তোমালোকে প্ৰালন্ধ পোৱা। ড্ৰামা অনুসৰি, ক্ৰম অনুসৰি, পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি ধাৰণা কৰি থাকে আৰু আনকো কৰাই থাকে। পুৰুষাৰ্থৰ অবিহনে একো নহয়। পিতাই কয় মোক স্বৰণ কৰা। এই ব্ৰহ্মাই এনেকৈ কব নোৱাৰে। এওঁ কয় তোমালোকে পিতাৰ পৰাহে প্ৰাপ্তি কৰিব। মা ৰ পৰা পোৱা নাযায়। লাগিলে জ্ঞান বুজায় কিন্তু প্ৰাপ্তি তেওঁৰ পৰাহে পোৱা যাব, যাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। তেওঁৰ আত্মাও মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। মোকেই স্বৰণ কৰিব লাগিব। স্বৰণ কৰাৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। ভগৱানক (অৰ্হ) পোৱা মানে সকলো পোৱা। অৰ্হ মানে আল্লাহ, ঈশ্বৰ। ঈশ্বৰ মানে পিতা। সন্তানে পিতাৰ ওচৰত জন্ম লয়। সন্তানে পিতাকক পোৱা মানে সকলো পোৱা। পিতাৰ সকলো সম্পত্তি পোৱা যায়। চেকেণ্ডতে সকলো সম্পত্তি পাই যায়। জন্ম ললে আৰু চেকেণ্ডত পিতাৰ সম্পত্তিৰ মালিক হৈ গল। এই পিতাই কয় মই তোমাক মালিক বনাওঁ, মই নহওঁ। তেওঁ সদায় কৰ্মাতীত। আমি কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা অতীত হৈ পুনৰ নতুন কৈ কৰ্ম সম্বন্ধলৈ জড়িত হব লাগিব, এই কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা হল পিতা। এয়া আঁচৰিত কথা। পিতাই বহি বুজায় আৰু বাকী সকলো গুৰুৱে মানুহক বুজায়। মানুহ মই নহওঁ। মোৰ শৰীৰয়েই নাই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক সৃষ্টি দেহ দেখুৱা হয়। তেওঁলোকক দেৱতা বুলি কোৱা হয়, মোক তো দেৱতা বুলিও কব নোৱাৰি। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। গায়ন আছে তুমিয়েই মাতা তুমিয়েই পিতা... গতিকে মাতৃও তেওঁৰেই হল। পিতাই তুলি লয়। মাতৃ সকলৰ সেৱা কৰে এই কাৰণে তেওঁৰ নাম জগত অম্মা ৰখা হল। শিৱবাবাই ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী ৰচনা কৰে ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা। এইয়া হল মুখ বংশাৱলী। এওঁক নিজৰ ৰথ বনাই ৰচনা ৰচে। গতিকে ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী সকল হল। কিন্তু ব্ৰহ্মাৰ পৰা প্ৰাপ্তি পাব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ ওচৰত কি আছে, একো নাই। সকলো সন্যাস কৰি দিলে। ব্ৰহ্মা তো ভিক্ষাৰী হৈ গল। দেহৰ সৈতে সকলো দি দিলে। সৰ্ব ধৰ্মানি পৰিত্যাগ... আমি হলোঁ আত্মা। অসীম পিতাৰ সন্তান। এই কথা এওঁৰ আত্মাই কয়। বাবাইও কয় মোৰ এওঁ মুখ্য সন্তান। কিন্তু প্ৰজা মাতৃৰ দ্বাৰা ৰচনা কৰা হয়। তেন্তে ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী ৰচনা কৰে। তোমালোক সকলো ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী সকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলেও ইমান মিঠা হব লাগে। সকলোকে সুখ দিয়া। পিতা কিমান মিঠা, এনেকুৱা মিঠা হোৱা।

বাবাই বহুত মৰমেৰে কয় মৰমৰ সন্তান, শিৱবাবাই কেনেকৈ মৰমেৰে কয়। সন্তান সকল, ৰাজী সুখী হৈ আছেনে? এই বাবাই সোধে। কেতিয়াবা মায়াই প্ৰহাৰতো নকৰে নহয়। মায়াক ধুমুহাতো বহুত আহিব। ঘুচিয়া ঘুচিত (boxing) পৰাজয় নহবা। ওস্তাদ সমৰ্থ জন বহি আছে। মায়াক কোনো কম নহয়। কিন্তু এনে নহয় যে সকলোকে পৰাজিত কৰে। এতিয়া তোমালোকেও বুজি পাইছা-শক্তিশালী কোন হয়। মায়াক ওপৰত জয়ী হওঁতা, নিশ্চয় ব্ৰহ্মপুত্ৰ (ব্ৰহ্মা) সকলোতকৈ শক্তিশালী। পুৰুষ হয়। তাৰ পিছত তোমালোক গংগা হোৱা। আকৌ পুৰুষো বহুত আছে। জগদীশ সঞ্জয়, তেওঁৰ বুজোৱাৰ বিধি বহুত ভাল। এইয়া সেনা বাহিনী হয়। কমাণ্ডৰ ইন চিফ, মেজৰ, জেনেৰেল আদি সকলো থাকে। কিন্তু এইয়া হল গুপ্ত সেনা। পাৰ্থক্যতা আছে নহয়। তেওঁলোকে কৌৰৱ পাণ্ডৱৰ মাজত পাৰ্থক্য বেলেগ ভাৱে কৰি দিলে। এতিয়া বাবাই কয় নিৰ্ণয় কৰা। মোৰ সুমত "শ্ৰীমত" মতে চলা। জন্ম জন্মান্তৰ কুমত মতে চলি আহিলা। এইটো হল সুমত। শাস্ত্ৰত লিখা আছে চৰাইয়ে সাগৰ খনক পাণ কৰিলে। কথা হল চৰাইয়ে জানো সাগৰ খনক পাণ কৰিব পাৰিব। চৰাই বোৰ হল তোমালোক সন্তান সকল। জ্ঞানৰ ভূ ভূ কৰি থাকা। তোমালোকে জ্ঞান সাগৰ খনক পাণ কৰি ললা। তেওঁৰ পৰা প্ৰাপ্তি লৈ তোমালোকে সকলে লৈ লোৱা। পিতাৰ বাবে ৰাজত্ব আদি একো নাৰাখা। সম্পূৰ্ণ ৰূপে পাণ কৰি লোৱা। পুৰা খাজনা লৈ লোৱা। সকলো ৰত্ন তোমালোকে লৈ লোৱা। বাকী তোমালোক জানো চৰাই অথবা পক্ষী হোৱা। চৰাইয়ে সাগৰ খনক পাণ কৰিলা। কৰ কথা লৈ গৈ কত চৰাইৰ লগত লগায় দিলে। তোমালোকক ৰত্ন দি দিয়ে। ক'ত জ্ঞান ৰত্নৰ কথা আৰু ক'ত পানীৰ সাগৰৰ কথা দেখুৱায়া এয়া হল জ্ঞান সাগৰ জ্ঞান ৰত্নৰ কথা। ৰূপ বসন্তৰ কাহিনীও শুনিছা। তোমালোকে জানা ৰূপ বাবা হয়, এওঁৰ দ্বাৰা আহি ৰত্ন দিয়ে। ইয়াৰ কোনো মূল্যাংকন কৰিব নোৱাৰা। এইয়া জ্ঞান হয়, যাৰ দ্বাৰা বহুত

উপাৰ্জন হয়। পিতাই এই মুখৰ দ্বাৰা তোমাক জ্ঞান বত্ন দিয়ে। পিতা ৰূপও হয়, জ্যোতি স্বৰূপ ও হয়। জ্ঞান সাগৰ হয়। নিশ্চয় জ্ঞানেই শুনাব। জ্যোতি স্বৰূপ তোমালোক হোৱা। কিন্তু জ্ঞানৰ সাগৰ এক। তেওঁ আহি ৰাজযোগ শিকায়। প্ৰথমে ব্ৰহ্মাক তাৰ পিছত তোমালোক সন্তান সকলক জ্ঞান দিয়ে। সন্তান সকলক ৰূপ বসন্ত বনায়। তোমালোক আত্মা সকলৰ মোনা একেবাৰতে পূৰ্ণ কৰে। জ্ঞান বত্নৰ মোনা তোমালোকে পূৰ্ণ কৰোৱা। সাধু আদিয়ে কয় ভৰাই দিয়া মোনা। এই ভক্তি মাৰ্গত মোনাত কি আছে? একোৱেই নাই। বিচাৰিয়েই থাকে। এইটো হল বুদ্ধি ৰূপী মোনা। স্বৰ্ণৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰ বনায়। পাত্ৰটো বহুত শুদ্ধ হোৱা উচিত। জ্ঞানো ব্ৰহ্মাচৰ্য্য ত ভালকৈ ধাৰণা হয়। তেওঁ লোক হল সৰু লৰা। ইয়াত হলে বৃদ্ধ ডেকা সকলো আছে। যোগৰ দ্বাৰা বৰ্তন শুদ্ধ হয়। বুদ্ধিৰ তলা খুলি যায়। তোমালোকে জানা যে আমাৰ মাজত যুদ্ধৰ ক্ষেত্ৰত কোনো কোন মুখ্য হয়? ব্ৰহ্মা। দ্বিতীয় নম্বৰ হল মাতৃ সৰস্বতী। এওঁৰ নাম বহুত উচ্চ। নাম উজ্জ্বল কোনে কৰিলে। এই ব্ৰহ্মা হল গুপ্ত। শক্তি সেনাত নাম লোৱা হয় মম্মাৰ। জগত অম্মা হল ব্ৰহ্মাৰ জীয়েক সৰস্বতী। এওঁৰ আকৌ মা কোন? এই সূক্ষ্ম কথা এতিয়া শুনোৱা হৈছে। নিশ্চয় কল্পৰ আগতেও শুনোৱা হৈছিল, সেই গতিকে কোৱা হয়- সূক্ষ্ম কথা শুনাই থাকো। সন্তানটো বহুত আহিব। শেষলৈকে বুদ্ধি পাই থাকিব। বিঘ্নও আহিব। কিন্তু বৃক্ষ নিশ্চয় ফলীভূত হব। কোনোৱা ফুলৰ ৰজা হয়। যেনেকৈ মালাৰ ওপৰৰ ফালে বাবাৰ ৰূপ আছে, তোমালোকেও এনে ৰূপ হয়। মাথো তোমালোক বসন্ত নহয়। এতিয়া বাবা ৰূপ বসন্ত আহিছে তোমালোক ও নিজৰ সমান বনাবলৈ। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ মধুৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকললৈ মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্বৰ্ণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক প্ৰণাম

ধাৰণা কাৰণে মূখ্য সাৰ:

- 1 কাঁইটৰ পৰা ফুল বনাবলৈ সেৱা কৰিবা। পিতাৰ সমান ৰূপ বসন্ত হবা।
- 2 সমৰ্থ ওস্তাদৰ সুমতৰ মতে চলি মায়াজীত হোৱা। কেতিয়াও পৰাজয় নহবা।

বৰদান:-প্ৰত্যকজন সন্তানৰেই স্বভাব-সংস্কাৰক জানি,সংঘৰ্ষত লিপ্ত হোৱাতকৈ সুৰক্ষিত হৈ থকা মাষ্টৰ ন'লেডজফুল ভৱ।

যিকোনো কথাকেই সৰু বা ডাঙৰ কৰাটো নিজৰ বুদ্ধিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। যদি এজনে আনজনৰ স্বভাৱ চৰিত্ৰৰ প্ৰতি অৱগত হৈছা যেতিয়া-ন'লেডজফুলেটো আনৰ স্বভাৱ সংস্কাৰৰ সৈতে সংঘৰ্ষত লিপ্ত নহয়। যদিও কোনোবাই যদি জানিব পাৰে যে এই ঠাইত গাঁত বা পাহাৰ আছে, তেনেহলে জনাজনে কেতিয়াও গৈ তাত নিজে খুন্দা নামাৰে, আতৰি থাকিব। এনেদৰে তোমালোকেও নিজকে একাষৰীয়া কৰি ৰাখি সুৰক্ষিত হৈ থাকিব। কোনো কামৰ পৰা আতৰিব নালাগে। কিন্তু নিজৰ সুৰক্ষাৰ শক্তিকে আনকো সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিব লাগে-এয়াই একাষৰীয়া কৰা বুজায়।

শ্লোগান:-উড়ন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰিব বিচাৰা যদি সদায় ভগ্য আৰু ভাগ্য বিধাতাৰ স্মৃতিত থাকিবা।